

מדוע עצים עומדים במקום

סיפור - א. קאראליצ'ב
ציורים מ.ביאלומלינסקי

בזמנים ההם, כשעוד גר זאב עם כבש ונמר עם גדי רבץ, לעצים היו רגליים. כן, הם לא עמדו במקומם כמו היום, אלא הלכו לאן ומתי שהתחשק להם. הם טיילו ימים שלמים בשדות וכרי דשא, בדרכים ובכפרים.

"הי, עץ!" היה אומר איכר "איך הצל שלך, צפוף?" "צפוף" עונה העץ.

"אז בוא אלי, לשדה שאחרי הטחנה. אני אקצור שם חציר ובצהריים יהיה חם מאוד. הייתי רוצה לנמנם קצת. תוכל לסכך אותי בצל שלך." "ברצון" היה עונה העץ והולך אחרי האיכר. או למשל זקנה שאמרה "איזה תפוחים עסיסיים ואדומים על ענפיקך. ואצלי עשרה נכדים. אילו היה לי שק הייתי קוטפת את התפוחים וכל יום הייתי יכולה לתת לכל אחד מהנכדים תפוח."

"לכי הביתה סבתא" היה מתכופף מעליה עץ התפוח ומלחש בענפים "בערב אבוא לביתך. אנער את הענפים שלי ואוריד את התפוחים הבשלים לנכדיך. שיאספו אותם!" אבל באותו הזמן קרה דבר שעליו אספר לכם עכשיו. ליד באר עמוקה עמד עץ אורן דקיק ויפה. הוא לא

הסתובב בשדות ובכפרים כמו עצים אחרים, אלא ימים ולילות עמד ליד הבאר והסתכל על בבואה שלו שבמים נקיים, נהנה מהמראה של עצמו ואף פעם לא די לו.

הגיע אביב. מהדרום הגיעה יונה, התיישבה על ענף של אורן ואמרה "אתה יפה וגבוה כזה! כמה נאה אתה מתנועע ברוח! תן לי לבנות קן על ענף שלך, להטיל ביצה ולגדל גוזל."

"ומדוע לא תבני קן על עץ אחר?" שאל האורן. "כי עצים אחרים מטיילים ימים שלמים ממקום למקום, ואני מפחדת שהגוזל שלי ייפול ויאבד.

ואתה עומד במקום, אינך הולך לשום מקום. ואתה גם מתנועע בשקט כזה. לחש הענפים שלך ירדים את הגוזל שלי. אז תרשה לי לבנות קן אצלך?" "טוב, בני לך קן" ענה האורן והמשיך להתבונן במי הבאר.

בנתה היונה קן, הטילה ביצה והתחילה לדגור עליה. במשך הזמן יצא מהביצה גוזל, ועוד בקליפה התחיל לצעוק "אמא! אני רוצה לאכול!" "תכף, יקירי!"

התחילה האם להביא אוכל לגוזל, זבובים, תולעים, גרעינים, גרגירי יער. הגוזל ישב בקן, אכל וגדל, גדל לא מיום ליום אלא משעה לשעה. כשעל כנפיו הופיעו נוצות ראשונות היונה סיפרה לכל הציפורים השכנות שהוא כבר בקרוב יוכל לעוף.

ערב חג שמע האורן צלילי מוסיקה מרחוק. "מה זה?" שאל.

"עצים צעירים מכינים נשף" סיפרה היונה "כל היום תנגן חמת-חלילים ויתופפו בתופים."

"אלך לרקוד עם צפצפות!" קרא האורן בשמחה. "אנא, אל תלך היום" ביקשה היונה "חכה לנשף

הבא. הכנפיים של הגוזל שלי יתכסו בנוצות והוא יוכל לעוף. אם תלך היום, אזי חס וחלילה הוא ייפול מהקן. ושם שועלים כבר התאספו ומסתכלים על הנשף. הם יטרפו אותו מיד."

"אמא!" קרא הגוזל מהקן "תביאי לי תולעת!" "מיד, אהובי!" ויונה עפה לשדה.

אבל האורן לא הקשיב לבקשתה ויצא לנשף. כל היום רקד עם הצפצפות, קפץ, נפנף בענפים. הגוזל לא נשאר בקן זמן רב. הוא נזרק משם ונפל על

הארץ. השועלים רצו מיד אליו, אך למזלו עורב אחד ראה אותו, הרים והביא אל ענף של עץ אלון זקן שעמד שם בשקט, התבונן בריקודים ולא התכוון לרקוד בעצמו.

בערב, כשהסתיים הנשף, האורן חזר לבאר שלו ובדרך פגשה אותו היונה. "איפה הגוזל שלי" קראה כשראתה את הקן הריק. "מאין לי לדעת?" ענה האורן "אני לא משרת שלך ולא שומר של הגוזל שלך."

יונה נבהלה מאוד. ועוד לפני שהעורב סיפר לה שהגוזל שלה שלם ובטוח, ואיפה הוא נמצא, היא קראה בקול גדול "הלוואי שהעצים לא ידעו לרקוד! הלוואי שיישארו במקום בו הם נמצאים עכשיו! הלוואי שהציפורים יוכלו לשבת בשקט על הענפים שלהם!"

ועוד באותו הערב כל העצים הכו שורשים לאדמה ונשארו עומדים במקומם לתמיד!